

การศึกษา

อ่านในใจ

การอ่าน (reading) หมายถึง การรับรู้ข้อมูลด้วยการมองข้อความแล้วเกิดความเข้าใจ พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ ประยุกต์) ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พิมพ์ครั้งที่ ๒ แบ่งการอ่านออกเป็น ๒ ประเภท คือ การอ่านออกเสียง คือ การฝึกอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง และการอ่านในใจ

การอ่านในใจ คือ การอ่านเอาเรื่องหรือ การอ่านเอาความ แบ่งเป็น ๔ ประเภท คือ ๑. การอ่านเอาความตามตัวอักษร หมายถึง การอ่านเพื่อความเข้าใจและจำข้อความที่ปรากฏในเรื่องที่อ่านได้ ๒. การอ่านเอาความแบบอนุมาน คือ การอ่านเพื่อความเข้าใจความหมายแฝงโดยต้องใช้ประสบการณ์และการตีความของผู้อ่าน โดยการอนุมาน ๓. การอ่านเอาความแบบวิจารณ์ หรือการอ่านเอาความแบบประเมิน หมายถึง การอ่านเพื่อเปรียบเทียบความรู้ที่ได้จากสิ่งที่อ่านกับ

ความรู้และค่านิยมของผู้ประเมิน และ ๔. การอ่านเอาความเพื่ออรรถรส คือ การอ่านเพื่อให้ได้ อารมณ์และซาบซึ้งในคุณค่าของเรื่องที่อ่าน นอกเหนือจากนิยามและประเภทของการอ่านแล้ว วันนี้ยังมีตัวอย่างของการอ่าน ๒ แบบมาเล่าสู่กันฟังด้วย คือ การอ่านเร็วและ การอ่านปาก การอ่านเร็ว (rapid reading) คือ เทคนิคการสอนอ่านเร็วเพื่อให้ผู้อ่านอ่านได้ เร็วขึ้นและเข้าใจข้อความที่อ่าน โดยฝึกกวาดสายตาอย่างมีประสิทธิภาพในขณะที่อ่าน และ ฝึกใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจความหมาย ของคำและข้อความที่อ่าน ส่วน การอ่านปาก (lipreading) คือ วิธีที่ผู้สูญเสียการได้ยินใช้เพื่อ ให้ทราบว่าคนอื่นพูดอะไร โดยพิจารณาจาก การเคลื่อนไหวของริมฝีปากและกล้ามเนื้อใบหน้า วิธีการอ่านปากนี้อาจใช้โดยผู้ที่ไม่สูญเสีย การได้ยิน เช่น ใช้ในวงการนิติภาษาศาสตร์ (forensic linguistics) ก็ได้.

อารยา ภิรมงคลจิต